

Vyjdete-li z krámu, přejdete napříč travnatou parcelu a hledáte cestu mezi břichatými rezatými rourami, vyhozenými sem z konzerváren, uvidíte cestičku vyšlapanou v býlí. Jděte po ní kolem cypřiše, přes trať, pak „slepičí pěšinkou“ podle trati a vyčnívajících pražců a dojdete k dlouhé nízké budově, jíž se dlouho používalo jako skladiště rybí moučky. Byla to prostě velikánská krytá místnost a patřila ustaranému pánovi jménem Horace Abbeville.

Horace měl dvě ženy a šest dětí a za ta léta se mu prošením a přemlouváním podařilo udělat u hokynáře dluh, který v Monterey znamenal rekord. Toho dne přišel do krámu a jeho citlivý unavený obličej sebou ulekaně cukl při pohledu na stín zatvrzelosti, který přelétl Liovu tvář. Liův tlustý prst zaklepal na gumovou podložku. Horace položil ruce dlaněmi vzhůru na pult s doutníky a řekl prostě: „Těch prachů, co jsem vám dlužen, už je moc, co?“ Liovi se zaleskly zuby, protože to byl jiný začátek než obvykle a Li to dovedl ocenit. Vážně přikývl, ale čekal, co se z úskoku vyklube. Horace si olízl rty, pěkně důkladně od jednoho koutku k druhému, a řekl: „Nemůžu se na to koukat, že už tím trpěj i děti. Vidíte, že byste mi pro ně nenechal už ani balíček mátových žvejkaček?“ Čongova tvář vyjádřila souhlas s tímto závěrem. „Moc plachů,“ přisvědčil. Horace pokračoval: „Vy znáte ten můj barák nahoře za tratí, co v něm je ta rybí moučka, vidíte?“ Li Čong přikývl. Byla to jeho rybí moučka. Horace řekl vážně: „Kdybych vám ten barák dal – byli bysme si kvit?“ Li Čong zaklonil hlavu, zadíval se na Horace polovičními brýlemi, v duchu probral jeho účty a pravou rukou neklidně pohnul k počítačdlu. Uvažoval o stavení, které bylo chatrné, a o pozemku, který mohl mít cenu, kdyby některá z konzerváren chtěla někdy přistavovat. Řekl tedy: „To jo.“ „No, tak vytáhněte účty a já vám napíšu prodejní list.“ Horace zřejmě někam pospíchal. „Není nutná papíry,“ odpověděl Li. „Já dám kvitanc, že všechno zaplatil.“

Dokončili důstojně transakci a Li dal k lepšímu lahvičku Starých tenisek. A potom Horace Abbeville odešel, velmi vzpřímeně, přes parcelu, kolem cypřiše, přes trať, po slepičí pěšince a do budovy, která bývala jeho, a na hromadě rybí moučky se zastřelil. Ačkoliv to nemá nic společného s touhle historií, žádné Abbevillovo dítě od té doby netrpělo nedostatkem mátových žvýkaček, bez ohledu na to, která z otcových žen byla jeho matkou. Ale vraťme se k onomu večeru. Horace ležel doma na prkně, položeném přes dřevěné kozy, s balzamovacími sponkami v těle, a jeho dvě ženy seděly na schodech, s pažemi navzájem ovínutými kolem ramen. (Až do pohřbu byly dobrými přítelkyněmi, pak si rozdělily děti a už spolu nikdy nepromluvily.) Li Čong stál za pultem s doutníky a hezkýma hnědýma očima byl zahleděn kamsi do vlastního nitra na tichý a odvěký čínský žal.

John Steinbeck: Na plechárně